

Sygn. akt I C 1437/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Kierończyk

Protokolant: sekr. sąd. Kamil Winiarski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 listopada 2016 roku w R.

sprawy z powództwa R. P., A. P. (1)

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od (...) S.A.

w S. na rzecz R. P. i A. P. (1) kwotę 49 268 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt osiem złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 września 2009 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. nakazuje pobrać od R. P. i A. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Radomiu z zasądzonego na ich rzecz świadczenia kwotę 2 488,91 zł (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa oraz kwotę 231,50 zł (dwieście trzydzieści jeden złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem opłaty sądowej,

IV. nakazuje pobrać od (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego

w R. kwotę 488,91 zł (czterysta osiemdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa oraz kwotę 231,50 zł (dwieście trzydzieści jeden złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem opłaty sądowej.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 1437/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 29 marca 2010 r. powód A. P. (2) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S. A. w S. na jego rzecz kwoty 95.000 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 września 2009 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w wyniku rozboju dokonanego przez nieustalonych sprawców, utracił stanowiący jego własność samochód marki V. model (...) o numerze rejestracyjnym (...). Samochód był objęty dobrowolną ochroną ubezpieczeniową w (...) S.A. m.in. na wypadek kradzieży. Powód wystąpił do pozwanego o wypłatę świadczenia z polisy, a pozwany odmówił, wskazując, że w utraconym pojeździe nie były zainstalowane urządzenia zabezpieczające przed kradzieżą. Powód w uzasadnieniu swojego stanowiska wyjaśnił, że jego samochód był wyposażony w immobilizer i autoalarm, a zgodnie z

obowiązującymi u pozwanego ogólnymi warunkami ubezpieczenia (OWU) obowiązek posiadania zabezpieczeń przed kradzieżą, nie dotyczy przypadków, gdy utrata pojazdu była wynikiem rozboju (pozew k. 3 - 5).

Pozwany (...) S. A. z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Pozwany w uzasadnieniu wyjaśnił, że nie wypłacił odszkodowania z tego powodu, że pojazd, który został przedstawiony do oględzin, przy zawieraniu umowy ubezpieczenia autocasco, nie mógł należeć do powoda. Pozwany podał, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalił, iż V.model (...) stanowiące własność powoda zostało sprowadzone do Polski z Francji, gdzie uległo bardzo poważnej szkodzie polegającej na spaleniu całego przodu nadwozia, osprzętu i silnika oraz wnętrza pojazdu. Szkodę rozliczono jako całkowitą i uznano pojazd za nienaprawialny. Pozwany wyjaśnił, że z uwagi na błąd co do tożsamości pojazdu odstąpił od umowy ubezpieczenia zawartej z powodem i dlatego nie ma obowiązku wypłaty odszkodowania. Pozwany z ostrożności procesowej zaprzeczył także twierdzeniom pozwu, jakoby powód miał ponieść szkodę w wysokości 95.000 złotych (odpowiedź na pozew k. 36 - 39).

W dniu 1 listopada 2010 roku zmarł A. P. (2). Spadek po zmarłym odziedziczyli z mocy ustawy synowie spadkodawcy A. P. (1) i R. P. po jednej drugiej części każdy z nich, którzy wstąpili do procesu w miejsce powoda (postanowienie k. 112).

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013 r. wydanym w sprawie sygn. akt I C 425/10 Sąd Okręgowy w Radomiu po rozpoznaniu sprawy o zapłatę z powództwa A. P. (1) i R. P. przeciwko (...) S. A. w S. oddalił powództwo i nie obciążył powodów kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany pismem z dnia 3 lutego 2010 r. skutecznie odstąpił od umowy ubezpieczenia z powodu błędu co do treści czynności prawnej i tym samym skutecznie uchylił się od odpowiedzialności za szkodę w postaci utraconego samochodu. Błąd ten był wywołany podstępnie, gdyż uprzedni właściciel A. P. (2) przedstawił do oględzin samochód nieustalonego pochodzenia i był to inny pojazd niż V. (...), które zostało sprowadzone z Francji przez P. Ś. (wyrok wraz z uzasadnieniem k.).

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 22 lipca 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 113/15 uchylił powyższy wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd I instancji błędnie przyjął, iż pozwany skutecznie odstąpił od umowy ubezpieczenia autocasco i tym samym nie trafnie przesądził o braku podstaw do przyjęcia jego odpowiedzialności za szkodę w postaci utraty samochodu, stanowiącego własność A. P. (2). Sąd Apelacyjny w Lublinie wyjaśnił, że oświadczenie pozwanego zawarte w piśmie z dnia 3 lutego 2010 r. o odstąpieniu od umowy nie zostało złożone przez osoby uprawnione do składania oświadczeń woli w jego imieniu i dlatego było nieskuteczne. **We wskazaniach *co do dalszego postępowania wyrażonych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 lipca 2015 r. sąd drugiej instancji przesądził* zasadę odpowiedzialności pozwanego.** Jednocześnie Sąd ten wskazał, że w sprawie koniecznym jest przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność ustalenia szkody powodów, która odpowiada wartości pojazdu w dniu jego utraty, co będzie wymagało przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych (wyrok wraz z uzasadnieniem k.)

W toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Samochód osobowy marki V. (...) o numerze nadwozia (...) został zarejestrowany we Francji dnia 29 kwietnia 2003 roku. Dnia 17 czerwca 2005 roku przy stanie licznika - 47.598 km samochód ten został sprzedany przez francuską firmę (...) firmie (...) za kwotę 41.700 euro. W okresie użytkowania przez nowego nabywcę pojazd uległ częściowemu spaleni na skutek aktu wyniku w dniu 24 marca 2006 roku. Spaleni uległa wówczas osłona komory silnika i przednia szyba oraz uszkodzona została przednia konsola. Po pożarze pojazd został uznany przez biegłego za nienaprawialny i został wyrejestrowany. Wartość odtworzeniową ustalono na 30.000 euro, przy stanie licznika - 95.000 km. Uszkodzony pojazd kupiła firma (...), która następnie sprzedała go w dniu 13 września 2006 r. Polakowi P. Ś. za kwotę 400 euro. P. Ś. sprowadził samochód do Polski i naprawił go we własnym zakresie. W dniu 2 października 2006 roku uprawniony diagnosta M. R. zaświadczył, że przedmiotowy pojazd przeszedł badania techniczne i wydał zaświadczenie

o spełnieniu przez niego warunków dopuszczenia do ruchu (dowód : zeznania świadka A. U. k. 86-87, pismo A. U. z 5 maja 2009 r. k.49 akt szkodowych pozwanego (...), tłumaczenia wierzytelne : raportu ekspertyzy z dnia 27 lipca 2008 r., dowodu rejestracyjnego, duplikatu faktury sprzedaży samochodu, potwierdzenia przekazania pojazdu, ekspertyzy z dnia 3 czerwca 2006 r., dokumentu potwierdzającego zlecenie złomowania k. 136-147, zaświadczenie z 2 października 2006 r. o przeprowadzeniu badania technicznego pojazdu k. 245-246, dokumentacja celna k. 247-258, zdjęcia k. 46-48 akt szkodowych pozwanego, zdjęcia k. 241).

Samochód marki V. (...) nabyty przez P. Ś. uległ ponownemu częściowemu spaleniem na jego posesji w B. R.. Uszkodzeniu uległa komora silnika, zostały nadwątłone blachy, odymieniu uległo wnętrze, a tapicerka nadawała się do wymiany, została także uszkodzona przednia felga. P. Ś. sprzedał uszkodzony samochód A. P. (2), który zabrał go lawetą do R. (dowód : zeznania świadka P. Ś. k.334-335, umowa sprzedaży pojazdu z 24 czerwca 2008 r. k.70 akt szkodowych pozwanego, wyjaśnienia powoda A. P. (2) k.70-71).

A. P. (2) naprawił zakupiony pojazd. Dnia 26 września 2008 r. przód samochodu został wypiaszkowany w firmie (...), a następnie dnia 1 października 2008 dokonano jego lakierowania. A. P. (2) w dniu 9 października 2008 r. zainstalował w swoim V. immobilizer oraz autoalarm (dowód : rachunek k. 6, gwarancja k. 8, rachunki k.124 i 125, zeznania świadka K. W. k. 429-460, wyjaśnienia powoda k.70-71, protokół z rozmowy k.60-62 akt szkodowych pozwanego).

W dniu 10 października 2008 r. A. P. (2) i pozwane Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w S. zawarli umowę dobrowolnego ubezpieczenia autocasco samochodu marki V. model (...), wyprodukowanego w 2003 roku, o nr rejestracyjnym (...) i nr identyfikacyjnym nadwozia (...). Powyższa umowa przewidywała ochronę pojazdu od jego utraty, zniszczenia, uszkodzenia i kradzieży. Przy zawieraniu umowy przeprowadzono oględziny samochodu i wykonano jego zdjęcia. Maksymalną sumę ubezpieczenia autocasco ustalono na kwotę 97.000 zł i pobrano pierwszą ratę tytułem składki (dowód : polisa ubezpieczeniowa i wniosek ubezpieczeniowy z 10 października 2008 r. k. 1-4 akt szkodowych pozwanego).

W dniu 2 marca 2009 r. doszło do rozboju, polegającego na tym, że dwaj mężczyźni o nieustalonej tożsamości podając się za policjantów, używając przedmiotu imitującego broń palną zmusili A. P. (2) do opuszczenia samochodu i udania się do lasu, gdzie za pomocą kajdanek uwięzili go przypinając do drzewa. W wyniku rozboju A. P. (2) utracił V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wobec niewykrycia sprawców postanowieniem z 20 czerwca 2009 r. śledztwo w sprawie powyższego rozboju zostało umorzone (dowód: postanowienie Prokuratury Rejonowej w Wieluniu z 23.06.2009 r.).

W dniu 13 marca 2009 roku A. P. (2) zgłosił pozwanemu utratę ubezpieczonego samochodu i złożył oświadczenie o cesji własności samochodu na jego rzecz. Pismem z 29 września 2009 r. pozwany poinformował powoda, że odmawia mu wypłaty odszkodowania z autocasco z powodu ustalenia w toku postępowania likwidacyjnego, że przedstawiony do ubezpieczenia pojazd nie mógł być tym był, który został sprowadzony z Francji przez P. Ś., ponieważ był to pojazd nienaprawialny. Pismem z dnia 3 lutego 2010 r. pozwany odstąpił od umowy ubezpieczenia z 10 października 2008 r. i uchylił się przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie rozboju z 2 marca 2009 r., wskazując, że został podstępnie wprowadzony w błąd przez A. P. (2) co do tożsamości samochodu. Oświadczenie woli o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego w umowie ubezpieczenia zawartej z A. P. (2) zostało podpisane wyłącznie przez Kierownika D. O. – Kontrolnego Likwidacji S. Komunikacyjnych - J. Ł.. Jak wynika z odpisu z KRS J. Ł. nie był wówczas uprawniony do reprezentacji pozwanego, ani nie posiadał stosownego pełnomocnictwa (dowód: zgłoszenie szkody i pisma stron k. 34 - 36, k. 67 - 68 i k. 71 - 77).

W dniu 1 listopada 2010 roku zmarł A. P. (2). Spadek po zmarłym odziedziczyli z mocy ustawy synowie spadkodawcy A. P. (1) i R. P. po jednej drugiej części każdy z nich, którzy wstąpili do procesu w miejsce powoda (postanowienie k. 112).

Wartość V. (...) wyprodukowanego w 2003 r., o nr identyfikacyjnym nadwozia (...) na dzień utraty go przez A. P. (2), tj. na dzień 2 marca 2009 r. wynosiła 45.300 (dowód : opinia biegłego sądowego **B. S. k. 635**).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o bezsporne twierdzenia stron, opinię biegłego sądowego oraz zgromadzony w toku niniejszego postępowania materiał dowodowy w postaci dokumentów, w tym akt postępowania szkodowego a także zeznań stawających w sprawie świadków.

Opinię biegłego sądowego B. S. sąd uznał za miarodajną, ponieważ została ona sporządzona przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach i z dużym doświadczeniem a zawarte w niej tezy wyrażone zostały w sposób jasny, przejrzysty i zrozumiały, a wnioski w sposób logiczny wyciągnięte z poczynionych ustaleń. Strona powodowa kwestionowała wprawdzie przedmiotową opinię, jak również późniejszą ustną opinię uzupełniającą i przedłożyła także prywatną opinię sporządzoną przez dwóch specjalistów z dziedziny wyceny pojazdów, jednakże Sąd uznał, że zastrzeżenia te są bezpodstawne, a biegłe wszelkie wątpliwości rozwiął w opinii uzupełniającej, obalając także tezy postawione w opinii prywatnej, jednoznacznie przedstawiając logicznie uzasadnione wnioski. Należy podkreślić, że opinia prywatna – abstrahując nawet od kwestii słuszności podniesionych w niej argumentów – nie została sporządzona przez zaprzysiężonego biegłego, nie może więc stanowić dowodu o mocy opinii biegłych, stanowi jedynie potwierdzenie poglądów osoby pod niej podpisanej. Dodatkowo biegły sądowy odniósł się do treści i wniosków z opinii prywatnej wyjaśniając ewentualne niejasności, które wraz ze złożeniem tej opinii mogły się pojawić, a Sąd Okręgowy podzielił powyższą opinię jako rzetelną, kompletną, zawierającą wyczerpujące uzasadnienie przyjętego przez biegłego sądowego stanowiska.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek pełnomocnika powodów o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego na okoliczność ustalenia wartości rynkowej pojazdu na dzień 2 marca 2009 r. (postanowienie k. 726).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd zważył co następuje :

W niniejszej sprawie roszczenie swoje powodowie wywodzili z łączącej ich z pozwanym umowy dobrowolnego ubezpieczenia komunikacyjnego autocasco. W kontekście zapisów powyższej umowy i stanowiących jej integralną część OWU oraz bezwzględnie obowiązujących przepisów Kodeksu Cywilnego oceniać należało żądanie zgłoszone w pozwie.

Uregulowania prawne dotyczące umowy ubezpieczenia zostały zawarte w art. 805-834 k.c. Należy jak mowa wyżej zaznaczyć, że umowa ubezpieczenia podlega także, odpowiednio, przepisom ogólnym o zobowiązaniach, w tym przewidzianych w tytule III (ogólne przepisy o zobowiązaniach umownych). Celem takiego rozwiązania jest ochrona konsumenta, który jest mniej wykwalifikowanym uczestnikiem rynku, przed stosowaniem wobec niego postanowień umownych niezgodzonych z nim indywidualnie, kształtujących jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a przy tym rażąco naruszających jego interesy. W myśl art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym może polegać w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (§ 2 pkt1). Zgodnie z umową ubezpieczenia autocasco z dnia 10 października 2008 roku i stanowiącymi jej integralną część zapisami OWU pozwany zobowiązał się udzielać ochrony ubezpieczeniowej w zakresie szkód powstałych w stanowiącym własność powoda pojeździe marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...), powstałych m.in. wskutek utraty pojazdu w wyniku rozboju. Zatem w katalogu zdarzeń za które odpowiedzialność ponosi pozwany mieści się zdarzenie, które powodowie wskazywali jako źródło zaistniałej po ich stronie szkody. Fakt zaistnienia powyższego zdarzenia był w sprawie niniejszej bezsporny. Pozwany nie kwestionował go bowiem, a dodatkowo potwierdza go postanowienie Prokuratury Rejonowej w W. (1)z 20 czerwca 2009 roku o umorzeniu dochodzenia w przedmiocie utraty przedmiotowego auta w wyniku rozboju z powodu niewykrycia sprawcy. W niniejszej sprawie bezspornym było także to, że pozwany - (...) S. A. w S. zawarło z A. P. (2) umowę ubezpieczenia „autocasco” samochodu osobowego marki V. model (...), wyprodukowanego w 2003 r., o nr rejestracyjnym (...) i nr nadwozia (...).

Sporne pomiędzy stronami było zaś to czy A. P. (2) przy zawieraniu umowy ubezpieczenia „autocasco”, przedstawił do oględzin samochód stanowiący jego własność. Pozwany konsekwentnie bowiem stał na stanowisku, że V. (...)

sprowadzone przez P. Ś. z Francji do Polski, nabyte następnie przez A. P. (2), uległo szkodzie całkowitej było nienaprawialne, a A. P. (2) przy oględzinach przedstawił inny pojazd, czego dowodziły zdjęcia porównawcze samochodów znajdujące się w aktach postępowania szkodowego. Pozwany powołał się także na odstąpienie od umowy dokonane pismem z 3 lutego 2010 roku i na tej podstawie wywodził brak przesłanek do przyjęcia jego odpowiedzialności za utratę ubezpieczonego samochodu. Pozwany kwestionował także fakt zainstalowania zabezpieczeń w postaci immobilizera i alarmu oraz wyliczenia biegłego sądowego w zakresie wartości pojazdu.

Przechodząc do oceny prawnej zgłoszonego roszczenia należy wskazać, że w świetle treści art. 386 § 6 k.p.c. Sąd Okręgowy, ponownie rozpoznający sprawę związany był oceną prawną i wskazaniem co do dalszego postępowania wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji z dnia 22 lipca 2015 r. W wyroku tym Sąd Apelacyjny przesądził zasadę odpowiedzialności pozwanego za następstwa utraty samochodu oraz wskazał, że w rozpoznawanej sprawie koniecznym jest przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność ustalenia szkody powodów, która odpowiada wartości pojazdu w dniu jego utraty.

Jeżeli chodzi o wysokość odszkodowania należnego powodowi z tytułu kradzieży samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) to wskazać trzeba, że zgodnie ze wskazaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie jest ono równe wartości rynkowej pojazdu w dniu powstania szkody. W toku procesu Sąd zasięgnął opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. B. S.. Po analizie akt szkodowych, dokumentów w aktach sprawy i wszystkich kosztorysów biegły B. S. ustalił, że wartość rynkowa pojazdu utraconego przez A. P. (2) na dzień 2 marca 2009 r. wynosiła 45.300 złotych (opinia biegłego sądowego k. 638). Opinia ta była kwestionowana przez pełnomocnika powodów. Strona powodowa zarzuciła biegłemu, że w opinii zastosował metodę wyceny nieprzewidzianą przez ogólne warunki ubezpieczenia, tj. metodę pn. (...) Ekspert, a nie jak dopuszczało OWU metodę wyceny pn. E.. Jednakże biegły sądowy rzeczowo i przekonująco odniósł się do powyższego, wskazując w opinii uzupełniającej (k. 666), iż zgodnie z treścią § 1 pkt 13 OWU umowa przewidywała obie metody wyceny, a zastosowanie metody wyceny pn. E. dało niższą wartość samochodu na dzień 2 marca 2009 r. W związku z powyższym w ocenie Sądu I instancji ustalenia i wnioski wynikające z opinii biegłego sądowego B. S. zasługują zasadniczo na uwzględnienie, z tym zastrzeżeniem, że biegły sądowy nie trafnie zastosował korektę rynkowej wartości samochodu w wysokości 5 %, z uwagi na przyjęcie, że pojazd pochodzi z importu prywatnego, co wiąże się najczęściej z niską wiarygodnością dokumentów ich pochodzenia, wysokim zagrożeniem nielegalnego pochodzenia, nieznanym charakterem wcześniejszej eksploatacji oraz trudnym do określenia przebiegiem. Takie okoliczności w niniejszej sprawie nie zachodzą, ponieważ znana jest historia tegoż pojazdu sprzed daty sprzedaży jej A. P. (2). Polska od 2004 roku stała się członkiem Unii Europejskiej i należy do obszaru wspólnoty handlowej. Dlatego też zakup pojazdu przez P. Ś. (który następnie sprzedał do A. P. (2)) należy traktować na równi z zakupem w Polsce. W pozostałym zakresie powyższa opinia została sporządzona przez biegłego B. S. w sposób przejrzysty, dokładny i zgodnie z tezą dowodową sformułowaną przez Sąd. Biegły w całości omówił i uzasadnił swoje wywody, opierając się na posiadanych wiadomościach specjalnych i zawodowym doświadczeniu. Biorąc pod uwagę stan samochodu, który uległ dwukrotnemu spaleniemu sąd uznał za całkowicie zasadne zastosowanie korekt z powodu napraw, które wynikają z opinii biegłego B. S..

Jednocześnie należy wskazać, że wbrew stanowisku powodów podstawy poczynienia ustaleń faktycznych korzystnych dla niej strony nie mogły stanowić przedłożona przez nich opinia techniczna numer (...) sporządzona z zastosowaniem metody wyceny pn. E. (opinia k. 693-697), w rozumieniu przepisów k.p.c. dokument ten nosi charakter opinii prywatnej. Za ugruntowany w judykaturze Sądu Najwyższego i sądów powszechnych oraz w literaturze należy uznać pogląd, że, co do zasady, prywatna opinia „biegłego” lub instytutu naukowego nie stanowi odwołu wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 i art. 290 k.p.c. Charakter opinii prywatnej ma nawet ekspertyza osoby, która jest biegłym sądowym, jeżeli sporządzona została na polecenie strony. Mając powyższe na uwadze należało uznać, że strona powodowa jedynie polemizuje z opinią biegłego. Samo przedłożenie przez powodów innej opinii, choćby sporządzonej przez specjalistów z danej dziedziny, określającą inną wartość rynkową utraconego pojazdu nie mogło być także zdaniem Sądu okolicznością przemawiającą za dopuszczeniem dowodu z opinii innego biegłego.

Sąd uwzględnił stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie, iż pozwana nie odstąpiła skutecznie od umowy dobrowolnego ubezpieczenia autocasco. Należy wskazać bowiem, iż oświadczenie woli z dnia 3 lutego 2010 r. zostało

złożone przez J. Ł. – osobę, która zgodnie z odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego nie była na dzień składania tegoż oświadczenia uprawniona do jej reprezentacji (...) S. A. w S.. J. Ł., wbrew twierdzeniom pozwanego, nie legitymował się wówczas także pełnomocnictwem. W związku z czym powyższe oświadczenie nie spowodowało, że pozwana odstąpiła od umowy ubezpieczenia autocasco z 10 października 2008 r. Powyższej oceny nie zmieniło także oświadczenie członków zarządu pozwanego stanowiące załącznik do pisma procesowego z dnia 1 grudnia 2015 r. (pismo k. 604).

Dodatkowo należy wskazać, że Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku z dnia 22 lipca 2015 r. Sądu Apelacyjnego w Lublinie, iż powoływanie się przez pozwanego na błąd polegający na tym, że ubezpieczony, a następnie skradziony powodowi samochód nie jest samochodem, który został sprowadzony z Francji, gdyż naprawa samochodu sprowadzonego z Francji nie była możliwa, gdyż w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie odnosi się ona do istotnych elementów zawartej przez strony umowy ubezpieczenia.

W tym stanie rzeczy, uwzględniając treść łączącej strony umowy dobrowolnego ubezpieczenia komunikacyjnego autocasco i stanowiących jej integralną część OWU, żądanie powoda uznał Sąd za usprawiedliwione w części, o czym orzeczono w pkt I wyroku. O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 k.c. i przy uwzględnieniu treści ogólnych warunków ubezpieczenia stanowiących integralną część łączącej strony postępowania umowy ubezpieczenia.

W pozostałej części powództwo jako niezasadne należało oddalić, o czym orzeczono w pkt II sentencji wyroku.

Orzekając o kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. – stosując zasadę ich stosunkowego rozdzielania: powodowie wygrali sprawę w 51,86 %. Każda strona poniosła koszty swojego pełnomocnika - po 3 600 złotych oraz uiszcili opłaty skarbowe od pełnomocnictwa . A. P. (2) został zwolniony od opłaty od pozwu ponad kwotę 2000 zł (postanowienie k.24). W toku postępowania strona pozwana poniosła koszty w kwocie 2000 zł, z tytułu uiszczonych zaliczek po 1000 zł (k.130, 413). Na opinie biegłych wydatkowano łącznie 3122,52 zł, z czego ze Skarbu Państwa – w toku pierwszego rozpoznawania sprawy 1122,52, gdyż 2000 zł z zaliczek uiszczonych przez pozwanego. Na te wydatki składają koszty wynagrodzenia biegłych: R. D. -840 zł (k.197a), opinie uzupełniające: 414,18 (k.372), 540,54 zł (k.492) , opinia biegłego K. P. – 1264 zł (k.463), stawiennictwo na rozprawie i złożenie ustnej opinii 63,80 zł (k.495), łącznie 3 122,52 . w wyniku ponownego rozpoznania sprawy wydatki związane z opinia biegłego B. S. wyniosły -1217,70 zł (k.647), opinia uzupełniająca – 664,20 zł (k.677), ustna opinia uzupełniająca 166,05 zł (k.740).

Łącznie wydatki w sprawie związane z opiniami biegłych wyniosły 4977,82 zł. Udział każdej ze stron wynosi po 2488,91 zł. Ponieważ strona pozwana uiszcila zaliczki w wysokości 2000 zł, należało pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 488,91 Biorąc pod uwagę treść wyroku brakującą opłatą sądową obciążono obie strony w częściach równych. Opłata sądowa od uwzględnionego roszczenia wynosi 2463 zł. Ponieważ A. P. (2) uiszcil 2000 zł pozostałą częścią tj kwotą 463zł zostały obciążone obie strony w częściach równych (po 231,5 zł). O należnościach na rzecz skarbu Państwa, o których stanowi pkt III –ci i IV-ty wyroku orzeczono na podstawie art. 113.1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Dz.U. z 2014 r. poz. 1025.).